

Štajerc" izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krone, za pol in četrt leta razumno; za Ogrsko 4 K 50 vin, za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštnice. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v. Uredništvo in upravnštvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak forek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (insetov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Stev. 35.

V Ptuj v nedeljo dne 28. avgusta 1910.

XI. letnik.

Velika napredna zmaga.

Danes dné 23. t. m. vršila se je v občini **Pobrež-St. Vid** pri Ptuj občinska volitev iz III. razreda. Po težkem boju so **napredni kmetje z veliko večino zmagali**. Dobili smo naprednjaki **94 glasov**, prvaški hujškači pa so propadli z 41 glasovi. Deset let je bila Tombahova banda neomejena vladarica v tem občinskem zastopu. In spravila je celo občino na beraško palico! Zdaj pa so v III. razredu naše može izvolili. Čast vrlim kmetiskim volilcem: — O izidu volitev v II. in I. razredu, ki se vrši jutri, 24. t. m., poročamo na 3 strani.

Veleizdajalci udarjeni na glavo.

Od septembra leta 1908 naprej razvijala se je vslovenski politiki protiaustrijska smer. Kriva je temu pač panslavistična misel, ki so jo prinesli gotovi ljudi iz Češkega. Tudi znani septemberski dogodki v Ljubljani, v katerih se je pred očmi policije pobijalo in ropalo ter plenilo, kakor se je to tudi že opetovano v Pragi zgodilo, so bili plod te veleizdajalske zarote. To danes tudi treznejše slovensko časopisje priznava. Ljubljanski „Slovenec“ n. p. odkritosrečno priznava, daje v Ljubljani tajna ekspozitura srbske vlade, ki hujška z vsemimogočimi in nemogočimi sredstvi proti avstrijski državi...

Od leta 1908 sem postala je „bela Ljubljana“ pravo gnezdo večidel smrkovih slovenskih iredentovcev. Poročali smo že opetovano, kaj je ta banda počenjala. Metala je cesarjevo sliko iz izložb, sežigala cesarske zastave, sramotila cesarski spomenik, hvalila po svojih listih srbske kraljemorilce in poniževala avstrijsko armado, obmetavala c. k. vojske s kamenji in pljuvala nanje itd. itd.

Brez pomisleka pa lahko trdimo, da je bil duševni povzročitelj in glavni krivec vseh teh zločinov — ljubljanski župan, nekdanji agent Ivan Hribar. Ne da bi ta Hribar morda sam okna razbijal, — ali vsak njegov odlok je bil hujškarija, ničesar ni preprečil in njegova policija pustila je na belem dnevu lastnino Nemcev ropati ter „živio Srbija“ kričati. Leta sem pustil je Ivan Hribar v „svoji“ Ljubljani najpoddlejšo gonjo in najnižje lopovščine uganjati. On pa se je vozil na Srbsko in v Rusijo in je tam pridigoval protiaustrijske panslavistične ideje...

Ves svet se je čudil, da vlada to počenje mimo trpi. Bila je potpečljiva kakor jagnje, ta vlada, ki zna drugače prav oistro nastopati. Ali končno je prekipela i ta posoda. Danes se namreč poroča, da naš cesar ni hotel Ivana Hribarjaka kot ljubljanskega župana potrditi.

S tem je udarjeno veleizdajalsko slovensko pravišvo na glavo. Tako rekoč v zadnjem hipu ko so srbofilski zarotniki že kar očito nastopali, ko so celo cesarjevo 80 letnico za svoje protiaustrijske agitacije in izzivanje porabili, se je c.

k. vlada spomnila svoje dolžnosti in je Ivana Hribarja brcnila iz županskega stolca.

Vsi pravi Avstrijani pozdravljajo ta korak vlade. Kajti tukaj se ne grè za kakšno patriotično kramljanje. Vlada bi morala naravnost zanikati eksistenčno pravico države, ko bi pustila Hribarja potrditi. Ko bi taki ljudje, kakor je ta možakar, neovirano smeli rogoviliti, potem bi nastale pri nas kmalu srbske razmere in balkanski odnosi.

S Hribarjem izgubilo je veleizdajalsko pravišvo svojega voditelja. Razpršen islo srbski prijatelj po Slovenskem kakor čreda ovec, v katero jestrela udarila. Radovedni smo le, kaj bodejo narodnjaki po Štajerskem zdaj počeli. V Ljubljani bodejo morda razgrajali in pobijali, kakor so to že navajeni. Delali bodejo morda tako dolgo, da razpusti vlada občinski zbor in pošlje c. k. komisarja na rotož. Pri nas na spodnjem Štajerskem pa bodejo „narodnjaki“ nekaj časa jokali in tarnali. Dolgo seveda ne, kajti dolgo teh gospodov v naši javnosti sploh ne bode...

Cesar je govoril! Povedal je z odločnim svojim činom, da ne trpi veleizdajalskih komplotov, ki se skrivajo pod krinko slovenskega narodnjaštva... Kdor sledi zdaj še „narodni stranki“, ta je skrivaj njenih tendenc. Kmetje tej od kranjskih srbofilov okuženih dohtarski stranki že davno hrbet obračajo. Upamo, da jo bode zdaj vse zapustilo.

Naše ljudstvo je preveč zvesto domovini in cesarju, da bi se mogle v njem zarotniške ideje državnih izdajalcev vgnezditi.

Politični pregled.

Deželni zbori bodejo zborovali v času od sredi septembra do sredi oktobra. Potem stopi baje začetkom novembra državni zbor skupaj.

Ivan Hribar, dosedanji župan „bele“ Ljubljane je torej izigral. Vlada njegove izvolitve ni hotela predložiti v cesarjevo potrjenje. Tedne sem že se je govorilo, da se bode to zgodilo. Ali še včeraj ni bil nikdo na jasnem. Kakor strela iz jasnega neba je prišlo potem poročilo, da je Hribar — odslovljen. Dve stvari so zdaj mogoče: ali bodejo Ljubljanci tako pametni, da bodejo Hribarja hladnokrvno na cedilu pustili; potem bi seveda Hribar sam „odklonil“ vsako zopetno izvolitev, ker tako lepše izgleda. Za župana bi bil potem gotovo stari dr. Tavčar, za podžupana pa hujškač dr. Triller izvoljen. V Ljubljani je sicer splošno znano, da je dr. Tavčar že davno hrepel po mehkem županskem stolčku in da mu je zdaj prav prijetno pri srcu. Ako bi pa Ljubljanci hoteli še večjo neumnost narediti, potem bodejo Ivana Hribarja še enkrat izvolili. To bi bila seveda demonstracija, na katero bi vlada bržkone z razpustom občinskega sveta odgovorila. Občinske posle prevzel bi potem c. k. komisar. V Ljubljani se je imelo vojaštvo in orožnike pripravljene. Bati se je bilo namreč, da bi znana svojat po ulicah zopet škandale delala. V splošnem se pač lahko trdi, da je tudi

v Ljubljani večji del prebivalstva zadovoljen s tem, da se Hribarja ni potrdilo. Kajti ljudi so se že naveličali nesramne, puste gonje proti Nemcem in državi. Le par od Srbije plačanih oseb rogovili in divja. Pa jih bodejo že pomirili.

Proti prvaški hujškariji v Ljubljani, katero podpihuje srbska vlada, se zdaj vendar odločno nastopa. Vlada je razpustila v Ljubljani narodno delavsko organizacijo, katere je bila vedno prva pri srbofilskih izgredih. Baje se hoče tudi celo vrsto drugih društev razpustiti. Ženskemu telovadnemu društvu v Ljubljani se je odtegnilo pravico, podučevati šolarice o telovadbi. V tem društvu se je namreč šolarice večinoma v panslavističnem mišljenju podučevalo. Mir in red se doslej ni kalil. Vlada je tudi vse potrebno pripravila, da bi sleherno demonstracijo takoj preprečila.

Pametna beseda. Tudi med Čehi se nahajajo ljudje, ki so večnega narodnostnega prepira siti. V listu „Union“ piše n. p. neki češki voditelj, da morajo vsi poslanci izprevideti potrebo skupnega obravnalnega jezika, ki zamore le nemški biti. Da bi le vsi Čehi in za njimi tudi Slovenci do tega pametnega prepričanja prišli!

Laška iredenta. Kakor znano, nahaja se že od Binkoštev sem mnogo Italijanov v Trstu v zaporu. Izvršilo se je več hišnih preiskav. Pri teh se je spravilo toliko gradiva na dan, da je oblašt zdaj štiri italijanskih društev razpustila.

Klerikalci v Portugalu napravili so veliko zaroto, da bi vrgli napredno vlado. Vojaštvo stoji pod orožjem in zna vsak hip meščanska vojska izbruhniti.

Menelik, znani abesinski kralj, še vedno živi, čeprav so ga časopisi že opetovano mrtvim proglasili.

Volitve v okolici Celje.

Boj je torej dokončan in prvaki so kar vesolja pijani... Zmagali so združeni slovenski klerikalci in liberalci. Pravzaprav bi morali reči: **zmagala je najpoddlejša gonja in najinfamnejša sleparija!**

V vlačugarskem obsevu sta obe prvaški stranki nastopali. Benkovič in Kukovci so bili nakrat prijatelji, in cela armada politikujočih farjev ter oderuških advokatov je nastopala. Stotero slučajev najnesramnejše sleparije in najpoddlejšega zatiranja se je zgodilo. O vsemu temu bode s o d n i j a govorila. Za danes le omenimo, da so ti slučaji državnemu pravdnistvu naznani.

Našim volilcem se zahvaljujemo, ker so ostali zvesti svoji besedi in se niso dali zatreti. Prišel bo kmalu čas, ko bomo zmagali s poštenimi sredstvi! Kaj so si zaslepljeni in od farjev ter doltarjev nahujskani volilci z izvolitvijo dosedanjega odbora nakopali, to se vidi iz sledečih vrst:

Štajerski deželni odbor poslal je namreč občinskemu uradu celjske okolice sledeči dopis (št. 27.239) z dné 10. avgusta 1910:

„Deželni odbor se je vsled nekega nanj naslovljenega dopisa čutil primoranega, da (z odlokom z dné 27. aprila 1910, št. 16.861) napravi nepričakovano skotiranje blagajne občine okolica Celje.“